

**PERUSTUSLAKIVALIOKUNNAN
LAUSUNTO 23/1998 vp**

Hallituksen esitys laiksi ulkomaalaislain muuttamisesta

Hallintovaliokunnalle

JOHDANTO

Vireilletulo

Eduskunta on 13 päivänä toukokuuta 1998 lähettäessään hallituksen esityksen laiksi ulkomaalaislain muuttamisesta (HE 50/1998 vp) valmistelevalle hallintovaliokunnalle samalla määrännyt, että perustuslakivaliokunnan on annettava asiasta lausunto hallintovaliokunnalle.

Asiantuntijat

Valiokunnassa ovat olleet kuultavina seuraavat asiantuntijat

- hallitusneuvos Pentti Visanen ja ylitarkastaja Jorma Kantola, sisäasiainministeriö
- ulkomaalaisvaltuutettu Antti Seppälä
- professori Mikael Hidén
- oikeustieteen lisensiaatti Tapio Kuosma
- professori Olli Mäenpää
- professori Ilkka Saraviita
- professori Kaarlo Tuori..

Valiokunta on saanut oikeustieteen tohtori, dosentti Johanna Niemi-Kiesiläiseltä ja professori Martin Scheininiltä kirjalliset lausunnot, jotka on liitetty valiokunnan asiakirjoihin.

HALLITUKSEN ESITYS

Esityksessä ehdotetaan ulkomaalaislakiin eräitä muutoksia, joiden on tarkoitus tulla voimaan mahdollisimman pian sen jälkeen, kun laki on hyväksytty ja vahvistettu. Osa muutoksista liittyy pyrkimykseen lisätä ulkomaalaisen oikeus- turvaa.

Esityksessä ei ole erillisiä säätämistäjärjestys- perusteluja.

Asian käsittelyn aikana perustuslakivaliokun- ta pyysi sisäasiainministeriöltä ehdotuksen ulko- maalaislain 8 luvun muutoksenhakusäännösten uudistamisesta niin, että sääntely vastaa lähtö- kohdiltaan hallitusmuodon 16 §:n 1 momenttia. Ministeriö toimitti valiokunnalle muistion, joka sisältää ehdotuksen 8 luvun säännöksiksi ja niiden perustelut. Muistion lakitekstiosa on tämän lausunnon liitteenä.

VALIOKUNNAN KANNANOTOT

Perustelut

Perusoikeusuudistus

Perusoikeusuudistuksessa luovuttiin kansainvälisten ihmisoikeussopimusten ilmentämän ajatustavan mukaisesti perusoikeuksien kytkemisestä Suomen kansalaisuuteen eräitä poikkeuksia lukuun ottamatta. Poikkeuksia ovat vaalioikeudet ja oikeus oleskella maassa. Muita perusoikeuksia ei enää rajata kansalaisuuden perusteella.

Ulkomaalaisen oikeutta oleskella Suomessa koskeva hallitusmuodon 7 §:n 4 momentti kuuluu seuraavasti: "Ulkomaalaisen oikeudesta tulla Suomeen ja oleskella maassa säädetään lailla. Ulkomaalaista ei saa karkottaa, luovuttaa tai palauttaa, jos häntä tämän vuoksi uhkaa kuolemanrangaistus, kidutus tai muu ihmisarvoa loukkaava kohtelu."

Perusoikeusuudistuksen esitöiden (HE 309/1993 vp, s. 52/I) mukaan edellä mainitun säännöksen "lähtökohtana on kansainvälisen oikeuden voimassa oleva pääsääntö, jonka mukaan ulkomaalaisilla ei ole yleisesti oikeutta asettua toiseen maahan". Siksi ulkomaalaisen oikeudesta tulla Suomeen ja oleskella täällä on säädettävä lailla. Lain sisällön tulee vastata Suomen kansainvälisiä velvoitteita.

Hallitusmuodon 7 §:n 4 momenttiin sisältyvästä palauttamiskiellosta todettiin samassa yhteydessä (s. 52/II), että "vaikka säännöksessä ei mainita pakolaisen tai turvapaikan käsitteitä, sillä on asiallinen kytkentä pakolaisten oikeusasemaa koskevaan yleissopimukseen (SopS 77/68)". Palauttamiskiellon kannalta merkittävänä seikkoina mainittiin lisäksi yleisten ihmisoikeussopimusten sisältämät kidutuksen ja muun epäinhimillisen kohtelun kiellot.

Maahantulo ja käännättäminen

Hallituksen esityksessä on muutettu ulkomaalaislain systematiikkaa niin, että maahantulon (8 ja 8 a §) ja käännättämisen (37 §) edellytyk-

sistä säädetään erikseen. Nykyisessä laissa maahantulon edellytykset on pääteltävä käännättämisen edellytyksistä. Esityksessä ehdotetaan säädettäväksi maahantulolle joitakin uusia edellytyksiä. Maahantulon ja käännättämisen edellytysten välillä vallitsee esityksen perusteella vielä keskinäinen yhteys, koska käännättämisen edellytyksiin kuuluu myös se, että henkilö ei täytä maahantulon edellytyksiä (37 §:n 1 momentin 1 kohta).

Ulkomaalaisen maahantulon yleislausekkeen omaisena edellytyksenä olisi se, että hänen ei katsota vaarantavan yleistä järjestystä, turvallisuutta, kansanterveyttä tai Suomen kansainvälisiä suhteita (8 §:n 1 momentin 5 kohta ja 8 a §:n 1 momentti). Viimeksi mainittua seikkaa lukuun ottamatta tämä sinänsä tulkinnanvarainen kriteeristö vastaa EY:n perustamissopimusta. Jonkinlainen sääntelyn loogisuutta koskeva ongelma aiheutuu siitä, että tämä yleislauseke kattaa epäilemättä 37 §:n 1 momentin 4 - 6 kohdassa mainitut käännättämisperusteet, mutta myös muunkinlaisen käännättämiseen saman momentin 1 kohdan (= yleisviittaus 8 §:ään) vuoksi oikeuttavan tunnusmerkistön. Näin 37 §:n 1 momentin erilliset käännättämisperusteet voivat käytännössä menettää oikeudellisen merkityksensä.

Lakiehdotuksen 8 a §:n johdosta on valiokunnan huomiota kiinnitetty siihen, mikä on ehdotetun sääntelyn suhde oleskeluoikeudesta 28.6.1990 annettuun neuvoston direktiiviin 90/364/ETY. Sen mukaan jäsenvaltioiden on myönnettävä oleskeluoikeus sellaisille jäsenvaltioiden kansalaisille, joilla ei tätä oikeutta ole yhteisön oikeuden muiden säännösten perusteella, sekä heidän perheenjäsenilleen, edellyttäen, että he itse ja heidän perheenjäsenensä kuuluvat sairausvakuutuksen piiriin kaikkien riskien varalta vastaanottavassa jäsenvaltiossa ja että heillä on riittävästi tuloja ja varoja niin, että he eivät oleskeluaikanaan joudu turvautumaan vastaanottavan maan sosiaalihuoltojärjestelmään.

Lakiehdotuksen 13 a § koskee viisumin myöntämisedellytyksiä. Ehdotuksen mukaan viisumin hakijalta voidaan vaatia vakuutus sairaukskulujen varalta siten kuin asianomainen ministeriö tarkemmin päättää. Ministeriön päätösvallan sisältöä on kuvattu vain esityksen perusteluissa. Valiokunta pitää välttämättömänä, että tällaisia seikkoja täsmennetään perusteiden osalta jo lakitekstissä.

Oleskelulupa perhesiteen perusteella

Säännökset, jotka koskevat oleskeluvan myöntämistä ulkomailla olevalle henkilölle perhesiteen perusteella, ovat merkityksellisiä hallitusmuodon 8 §:n 1 momentissa turvatus yksityiselämän suojan ja Euroopan ihmisoikeussopimuksen 8 artiklan perhe-elämän suojaa koskevan määräyksen kannalta. Perhe-elämä on perusoikeusuudistuksen esitöiden valossa tarkoitettu kuuluvan yksityiselämän suojan piiriin, vaikka sitä ei säännöstekstissä nimenomaisesti mainitakaan (HE 309/1993 vp, s. 53/I).

Perheenjäsenen käsitteen määrittely lakiehdotuksen 18 b §:ssä rakentuu suomalaisen ydinperheen sisältöä vastaavasti. Ihmisoikeussopimusten tarkoittamaa suojaa nauttivan perhe-käsitteen piiriin voi toisissa kulttuureissa kuulua henkilöitä, jotka eivät ole lakiehdotuksen mukaisen määritelmän sisällä. Tästä syystä on tärkeää, että lakiehdotuksen 18 c §:n 3 momentti koskee oleskeluluvan myöntämistä myös muulle kuin 18 b §:n määritelmän mukaiselle omalle.

Lakiehdotuksen 18 b §:n 3 momentti merkitsee suhteessa 1 momenttiin sitä, että ETA-valtioiden sekä Euroopan sosiaaliseen peruskirjaan liittyneiden Kyproksen, Maltan ja Turkin osalta perheenjäseniksi katsotaan alle 21-vuotiaat lapset, kun taas muutoin noudatetaan 18 vuoden ikärajaa. Tällainen valtiokansalaisuuden perusteella eroava sääntely on ongelmallinen. Valiokunnan käsityksen mukaan ehdotus kuitenkin on tässä tapauksessa hyväksyttävissä asianomaisen sopimusvelvoitteiden takia.

Oleskeluluvan myöntämisedellytyksiä perhesiteen perusteella koskevassa 18 c §:ssä käy-

tetään sisällöltään lain tasolla epämääräisiksi jääviä luvan epäämisperusteita. Tämä on kuitenkin valiokunnan mielestä tavallaan asian luonnosta vääjäämättä johtuva seikka ja siksi hyväksyttävää. Toinen asia on, että pykälän momenteissa luvan myöntäminen on sidottu eri tavoin epäämisperusteisiin ("lupa myönnetään" 1 momentissa ja "lupa voidaan myöntää" 2 - 4 momentissa). Koska kysymys on ihmisoikeutena ja perusoikeutena turvatus perhe-elämän suojan toteuttamisesta, pitää valiokunta asianmukaisimpana järjestää sääntely kauttaaltaan 1 momentin sanontaa vastaavasti.

Valiokunta on kiinnittänyt huomiota siihen, että 18 c §:n 1 momentin perusteluissa (s. 23/I) mainitaan yhtenä keskeisenä kokonaisarvion perusteella tehtävässä ratkaisussa huomioon otettavana näkökohtana olevan "täällä jo luvallisesti asuvan henkilön mahdollisuus muuttaa takaisin kotimaahansa tai johonkin kolmanteen maahan viettämään perhe-elämää, jos perhesiteiden voidaan kokonaisuudessaan katsoa painottuvan sinne". Lakitekstin mukaiset luvan epäämisperusteet eivät valiokunnan mielestä viittaa lainkaan tällaiseen syyhyyn.

Turvapaikan antaminen sekä oleskeluluvan myöntäminen suojelun tarpeen perusteella

Lakiehdotuksen 30 § koskee turvapaikan antamista ja tähän liittyvän oleskeluluvan myöntämistä. Ehdotuksessa valitun sanamuodon muutoksen on tarkoitus ilmentää Suomen pyrkimystä kansainvälisten velvoitteidensa mukaisesti taata suojaa tarvitseville pakolaisille riittävää suojaa. Valiokunta pitää sanonnan uudistamista hyvin aiheellisena perusoikeus- ja ihmisoikeusnäkökulmasta. Samanlaisen sanamuodon muutoksen tekeminen lakiehdotuksen 31 §:ään on valiokunnan mielestä välttämätöntä hallitusmuodon 7 §:n 4 momentista ilmenevien tarkoitusten kannalta, sillä säännösehdoituksen loppuosa kuitenkin osoittaa kysymyksen olevan ehdottomasta palauttamiskiellosta.

Lakiehdotuksen 31 §:n perusteluihin liittyen valiokunta pitää tärkeänä, että oleskelulupa voidaan myöntää, jos on olemassa konkreetti-

nen vaara siitä, että nainen joutuu yhteisössään sen kulttuuriin käytäntöihin perustuvan epäinhimillisen tai ihmisarvoa loukkaavan kohtelun kohteeksi.

Turvallinen turvapaikkamaa

Asetuksenantovaltuus

Lakiehdotuksen 33 a § sisältää turvallisen turvapaikkamaan määritelmän ja valtuutussäännöksen, jonka mukaan turvallisista turvapaikkamaista säädetään asetuksella. Pykälän 1 momentissa on tarkoitus säätää turvallisen turvapaikkamaan käsitteen kriteerit, kun taas 2 momentti sisältäisi avoimen delegointisäännöksen. Ehdotuksessa pyritään määrittelemään turvallisiksi turvapaikkamaiksi sellaisia ihmisoikeussopimuksia noudattavat valtiot, joihin sopimuksiin sisältyy ns. palauttamiskiello.

Sääntely kytkeytyy nykyisen lain 30 §:n 2 momentin 3 kohtaan sekä 34 §:n 3 kohtaan. Edellisen säännöksen mukaan turvapaikka voidaan tietyin edellytyksin jättää myöntämättä, jos henkilö on oleskellut turvallisessa valtiossa. Jälkimmäisen lainkohdan perusteella turvapaikkahakemusta pidetään ilmeisen perusteettomana, jos hakija on saapunut turvallisesta maasta, jossa hän olisi voinut saada 30 tai 31 §:ssä tarkoitettua suojelua ja jonne hänet voidaan turvallisesti palauttaa.

Tällaisessa kokonaisuudessa ehdotettu 33 a § voi muodostua yksilön oikeusaseman kannalta hyvin merkittäväksi. Lakiehdotuksen 31 §:stä tosin ilmenee, että oleskelulupa voidaan tietyin edellytyksin myöntää henkilölle, joka on hakenut turvapaikkaa mutta jonka ei ole katsottu täyttävän sen saamisen edellytyksiä. Turvapaikan epääminen ei siten sellaisenaan johda palauttamiseen. Tosiasiallisesti 33 a § vaikuttaisi todennäköisesti kuitenkin niin, että 31 §:n alkuosan mukaisten suojelutarvekriteerien ei katsota täyttävän turvallisiksi katsotusta maasta tulleen hakijan tapauksessa ja että hänet on siksi 34 §:n 3 kohdan ja 34 a §:n 1 momentin perusteella käännettävä.

Koska 33 a §:llä voi tällä tavoin olla merkittävästi sitovaa käytännön vaikutusta oleskelulu-

van saamiseen ja siten myös käännättämiseen, on säännöstä tarkasteltava hallitusmuodon 7 §:n 4 momentin kannalta. Perusoikeussääntelyn yleisten oppien mukaan perusoikeussuojan kannalta oleelliset kysymykset on säädettävä lailla.

Lakiehdotuksen 33 a §:n asetuksenantovaltuutta olisi mahdollista pitää perusoikeuskysymyksissä merkityksellisen lailla säätämisen vaatimuksen mukaisena, jos valtuutussäännös rajaisi asetuksenantajan harkintavallan hyvin vähäiseksi tai teknisluonteiseksi. Tästä ei kuitenkaan nyt ole kysymys, mitä osoittaa ennen muuta se, että sopimussitoumusten tosiasiallisella noudattamisella olisi, kuten pitääkin, tärkeä merkitys turvallisen turvapaikkamaan kriteeristössä. Lakiehdotus on valiokunnan mielestä 33 a §:n asetuksenantovaltuuden vuoksi käsiteltävä valtiopäiväjärjestyksen 67 §:ssä säädetyssä järjestyksessä. Tavallisen lainsäädäntöjärjestyksen käyttämisen edellytyksenä on poistaa näin avoin asetuksenantovaltuus. Valiokunnan käsityksen mukaan asetusluonnoksen mukainen luettelo turvallisista turvapaikkamaista voitaisiin siirtää lakiin tai jättää tällaisten maiden sääntely pelkästään 33 a §:n 1 momentin varaan.

Muita seikkoja 33 a §:stä

Ehdotuksen tarkoituksena on asetuksentasoisin määrittelyin todeta jotkut valtiot yleisesti turvallisiksi turvapaikkamaiksi, jolloin niistä saapuneet suojelun tarpeessa olevat voidaan palauttaa kyseiseen valtioon. Tällaista käytäntöä voidaan perusoikeus- ja ihmisoikeusnäkökulmasta arvostella, koska tällaisten oikeuksien kannalta on asianmukaista, että kukin turvapaikka- ja oleskelulupahakemus tutkitaan ja ratkaistaan yksilöllisesti.

Valiokunta on kiinnittänyt huomiota pykälän 1 momentin ja perustelujen väliseen ristiriitaan. Perusteluissa näet pakolaisyleissopimus ja muut lainkohdassa mainitut ihmisoikeussopimukset on asetettu sillä tavoin samaan asemaan, että edellytettäisiin sekä niiden ratifiointia että tosiasiallista noudattamista. Säännöstekstissä ratifiointinäkökohta liittyy kuitenkin pelkästään pakolaisyleissopimukseen.

Ehdotettuun sääntelyyn liittyvä asiallinen ongelma johtuu siitä, että kansalais- ja poliittisia oikeuksia koskevan yleissopimuksen noudattamista valvova YK:n ihmisoikeuskomitea on löytänyt huomauttamista myös jokaisen asetusluonnoksen luetteloon sisältyvän maan tavassa toteuttaa kyseistä sopimusta. Ankarassa mielessä maailmasta ei löydy valtiota, joka "noudattaa" KP-sopimusta. Osassa asetusluonnoksessa mainituista maista huomautettavaa on löytynyt nimenomaan pakolais- tai ulkomaalaiskohtelun alalla. Osassa on käytössä tai ainakin lainsäädännössä voimassa kuolemanrangaistus, minkä lisäksi monet näistä valtioista eivät sovelle kuolemanrangaistuksen uhkaa maasta poistamisen ehdottomana esteenä.

Muutoksenhakusäännökset

Ulkomaalaislain nojalla tehtävien päätösten valituskelpoisuuden laajentaminen on myönteistä. Hallituksen esitys korjattuna sisäasiainministeriön valiokunnalle toimittaman muistion (55 ja 57 §) tapaan merkitsee sitä, että ulkomaalaisen yleinen muutoksenhakuoikeus on lain lähtökohdista viisumi-asioita lukuun ottamatta. Tällainen periaatteessa yleinen muutoksenhakuoikeus on hallitusmuodon 16 §:n 1 momentin perusteiden mukainen. Valiokunta on ottanut tältä osin käsittelyn pohjaksi mainitusta muistiosta näkyvän lakiehdotuksen. Hallituksen esitykseen verrattuna ministeriön muistio merkitsee ensiksikin voimassa olevan lain 55 ja 59 §:n muuttamista, joiden muuttamista esityksessä ei ehdotettu. Toiseksi esityksessä lisättäväksi ehdotetusta 56 §:stä luovutaan. Kolmanneksi lain koko 57 § kirjoitetaan uudelleen, kun esityksessä vain sen 1 momenttia ehdotettiin muutettavaksi. Neljänneksi esityksessä muutettavaksi ehdotettua 62 §:n 1 momenttia on muistion mukaisten muutosten johdosta tarkistettava teknisesti.

Ministeriön muistiosta ilmenee käsitys, että suvereenin valtion omaan harkintavaltaan kuuluu, ketkä ulkomaalaiset se päästää alueelleen. Tämän vuoksi ulkomaalaisella ei ole oikeudellista vaadetta esimerkiksi viisumin saamiseen. Nämä seikat ovat sopusoinnussa perusoikeusuu-

distuksen kanssa ja vastaavat perustuslakivaliokunnan aiemmin ilmaisemaa kantaa (PeVL 13/1998 vp): "Valta päättää siitä kuka saa tulla maahan, kuuluu valtiosuverenisuuden keskeisiin asioihin. Viisumin myöntäminen tai myöntämättä jättäminen sisältää tuollaisen vallan käyttämistä yksittäistapauksessa." Viisumi-asioiden jättäminen muutoksenhakuoikeuden ulkopuolelle on mahdollista perustuslain kannalta. Sama koskee 57 §:n 3 momentin valituskieltoa, joka kohdistuu oleskeluluvan peruuttamispäätökseen.

Ministeriön muistion mukaan lääninoikeuden 57 §:n 1 tai 2 momentissa tekemiin päätöksiin nähden jatkovalitusmahdollisuus riippuu korkeimman hallinto-oikeuden myöntämästä valitusluvasta. Tämä ehdotus ei valiokunnan mielestä vaikuta lakiehdotuksen käsittelyjärjestykseen. Valituslupajärjestelmää on kuitenkin aiheellista pitää hallintolainkäytössä poikkeuksellisenä järjestelynä ja sen laajentamiseen uusiin asiaryhmiin tulisi siksi suhtautua pidättyvästi (PeVM 4/1998 vp). Valiokunnan käsityksen mukaan asian jatkokäsittelyssä tulisikin selvittää, onko esitettävissä asiallisia syitä sille, että valituslupajärjestelmää voidaan pitää ulkomaalaisasioissa oikeusturvan sekä oikeusturva-menettelyn tehokkuuden kannalta perusteltuna.

Kokonaisuudistus

Esitys tarkoittaa vuonna 1991 annetun ulkomaalaislain muuttamista. Lakia on tähän mennessä muutettu jo kahdeksan kertaa. Muutosten määrä on jossain määrin hämärtänyt lain systematiikkaa ja tehnyt laista vaikeaselkoisen. Esitys osaltaan syventää tällaisia haittoja. Valiokunnan mielestä tulee kiireellisesti käynnistää lakia selkeyttävä kokonaisuudistus.

Lausunto

Edellä esitetyn perusteella perustuslakivaliokunta kunnioittavasti esittää,

että lakiehdotus voidaan käsitellä valtiopäiväjärjestyksen 66 §:ssä säädetyssä järjestyksessä, jos valiokunnan 33 a

PeVL 23/1998 vp — HE 50/1998 vp

§:stä tekemä valtiosääntöoikeudellinen huomautus otetaan asianmukaisesti huomioon.

Helsingissä 8 päivänä lokakuuta 1998

Asian ratkaisevaan käsittelyyn valiokunnassa ovat ottaneet osaa

pj.	Ville Itälä /kok	Heikki Koskinen /kok
vpj.	Johannes Koskinen /sd	Jorma Kukkonen /sd
jäs.	Tuija Brax /vihr	Osmo Kurola /kok
	Esko Helle /vas	Jukka Mikkola /sd
	Gunnar Jansson /r (osittain)	Riitta Prusti /sd
	Marjut Kaarilahti /kok	Veijo Puhjo /va-r
	Juha Korkea-aho /kesk	vjäs. Jouko Jääskeläinen /skl
	Valto Koski /sd	Vuokko Rehn /kesk.

Sisäasiainministeriön muistio

55 §

Muutoksenhaku passintarkastusviranomaisen tai poliisin päätökseen

Ulkomaalainen, joka on tyytymätön passintarkastusviranomaisen tai poliisin tämän lain nojalla muussa kuin viisumiasiassa tekemään päätökseen, saa valittaa päätöksestä sillä perusteella, että päätös on lainvastainen, lääninoikeuteen siten kuin hallintolainkäyttölaissa (586/1996) säädetään. Lääninoikeuden päätökseen ei saa hakea muutosta valittamalla.

56 §
(poist.)

57 §

Muutoksenhaku ulkomaalaisviraston päätökseen

Ulkomaalainen, joka on tyytymätön ulkomaalaisviraston tämän lain nojalla muussa kuin 2 momentissa tai tämän lain 13 §:n 3 momentissa tarkoitettussa asiassa tekemään päätökseen, saa valittaa päätöksestä sillä perusteella, että päätös on lainvastainen, lääninoikeuteen siten kuin hallintolainkäyttölaissa säädetään. (*Uusi 1 mom.*)

Ulkomaalainen, joka on tyytymätön ulkomaalaisviraston turvapaikkaa, suojelun tarpeen perusteella myönnettävää oleskelulupaa tai pakolaisuuden lakkaamista koskevaan päätökseen taikka ulkomaalaisviraston päätökseen *turvapaikanhakijan käännyttämisestä* muussa kuin 34 a §:ssä säädettyssä tapauksessa, saa valittaa pää-

töksestä sillä perusteella, että päätös on lainvastainen, Uudenmaan lääninoikeuteen siten kuin hallintolainkäyttölaissa säädetään.

Päätöksestä, jolla viisumi tai oleskelulupa on peruutettu ennen kuin ulkomaalainen on saapunut maahan, ei saa valittaa. Valittaa ei myöskään saa päätöksestä, jossa asian on todettu raukeavan sen johdosta, että hakija on peruuttanut hakemuksensa ja todennäköisesti poistunut Suomesta.

Lääninoikeuden 1 ja 2 momentissa tarkoitettuun päätökseen saa hakea muutosta vain, jos korkein hallinto-oikeus myöntää valitusluvan. Lupa voidaan myöntää ainoastaan, jos lain soveltamisen kannalta muissa samanlaisissa tapauksissa tai oikeuskäytännön yhtenäisyyden vuoksi on tärkeää saattaa asia korkeimman hallinto-oikeuden ratkaistavaksi tai jos luvan myöntämiseen on muu painava syy.

59 §

Valitusosoitus

Päätökseen, josta saa valittaa, on liitettävä valitusosoitus.

62 §

Eräiden päätösten täytäntöönpanokelpoisuus

Tämän lain 37 §:n nojalla tehty käännyttämistä koskeva päätös voidaan panna täytäntöön sen estämättä, että siihen on haettu muutosta. Ulkomaalaisviraston päätöstä turvapaikanhakijan käännyttämisestä ei kuitenkaan saa panna täytäntöön ennen kuin asia on lainvoimaisesti ratkaistu. Valitus 57 §:n 4 momentissa tarkoitettussa tapauksessa lykkää päätöksen täytäntöönpanon, kunnes asia on ratkaistu.